Написав Ольга Лазарук
Понеділок, 07 лютого 2011, 13:20

Бо для Бога нема неможливої жадної речі!Лк. 1:37

Травинці нежданно тягар навалився на плечі
І жаром війнуло, немов із розкритої печі,
Бо там, де травинці зростати призначено Богом,
Надумав собі хтось асфальтом мостити дорогу.

Її тягарем до землі притиснуло. Стемнілось.
Бо комусь не просто ходить по стежинці хотілось:
"Ми тут хазяї. Ми прокладемо цілу дорогу." -
В очах їх погорджено місце травинки від Бога.

Та всупереч волі людей дивна діялась справа -
Земля під асфальтом їй воду й повітря давала.
"Для Бога нема неможливої жадної речі!" -
Твердила травинка й старалась розправити плечі.

"Призначення моє - під сонцем Творця прославляти.
Йому все можливо!" - травинка старалася встати.
І з кожним зусиллям звершалося диво таємне:
Міцніла вона й ворушилась, хоч тісно, хоч темно.

Фактично в цій справі була двох надій суперечка:
"Для Бога нема неможливої жадної речі!" -
Єством всім травинка міцніла в надії на Бога,
Й встоять не змогла тих надія, хто мостив дорогу.

"Й тобі все можливо!" - якось із небес пролунало.
Травинка всі сили напружила раптом... і встала,
Асфальтом розбіглись, мов промені, тріщини в боки -
Надійним не є і тверде покриття для дороги.

"Для Бога нема неможливої жадної речі!" -
І зліва, і справа є ті, хто випростують плечі.
Потріскавсь асфальт. Хазяям для ходіння - стежинка.
Й всміхається їм, прославляючи Бога, травинка.

"Для Бога нема неможливого!" - всі ми це знаєм.
Хай притча оця про травинку усім нагадає:
Як сила життя - в ній, так віра у нас чинить диво.
То ж каже Господь: "Тим, хто вірує, теж все можливо!"